

INKERIN

K I R K K O

2/90/2014

Entinen ateisti haastaa
kirkkoa lähetystyöhön

Rippikoulun suosio jatkuu
Pyhässä Mariassa

Kylätyön periaatteita
Siperiassa

Lähetystyö on kirkon sydän

Kuva: Anitta Lepomaa

Aikojen lopussa on Herran temppelin vuori seisova vahvana, ylimmäisenä vuorista, ja se on oleva korkein kukkuloista, ja sinne virtaavat kansat. Monet pakanakansat lähtevät liikkeelle sanoen: ”Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan tempeliin, että hän opettaisi meille teitänsä ja me vaeltaisimme hänen polkujansa; sillä Siionista lähtee laki, Jerusaleminista Herran sana.”

INKERIN

KIRKKO

2/90/2014

Inkerin kirkko on perustettu v. 1611. Uudelleen se rekisteröitiin v. 1992 nimellä ”Evangelis-luterilainen Inkerin kirkko Venäjällä”. Kirkkoa johtaa piispa. Keskuskanslia sijaitsee Pietarissa.

Rovastikuntia on seitsemän: Länsi-Inkerin, Pietarin, Karjalan, Moskovin, Volgan, Uralin sekä Siperian rovastikunta. Seurakuntia on yhteensä koko Venäjän federaation alueella, Viron rajalta Baikalin rannoille saakka, noin 80.

Inkerin Kirkko -lehti perustettiin joulukuussa 1991. Lehti ilmestyy suomen- ja venäjänkielisenä versiona. Suomenkielinen Inkerin Kirkko välittää tietoa kirkon nykypäivästä Suomessa asuville inkeriläisille sekä suomalaisille seurakunnille, järjestöille ja yksityisille tukijoille.

www.inkerkirkko.fi
www.elci.ru

Tässä numerossa:

3	Pääkirjoitus	17	Seurakunnasta löytyi oma paikka ja ystäviä
4	Entinen ateisti haastaa kirkkoa lähetystyöhön	18	Ilosanomaa Itä-Siperiassa
6	Inkerin kirkon ja seurakuntien uutisia	20	Mummojen kastamat
12	Kirkon arkea ja juhlaa Kaikille kansoille	22	Uusi julkaisu
15	Kirjallisuus lähetystyön välineenä	23	Burjatialais-venäläistä vieraanvaraisuutta
16	Rippikoulussa on vetovoimaa	24	Muukalaista älä sorra

12 Kaikille kansoille

Pääkirjoitus

Piispa Aarre Kuukauppi
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Lähetystyö on kirkon sydän

Pääsiäisen aikaan Inkerin kirkkoa tervehti Venäjän ortodoksisen kirkon patriarkka **Kirill**. Hän kirjoittaa, että ”meidät on kutsuttu apostolien tapaan olemaan suolana ja valona maailmassa sekä jakamaan elämäsämme pääsiäisen iloa ja valoa lähimmäisillemme”. Pääsiäinen erityisesti muistuttaa meitä, että olemme Herramme jälkeläisiä, joille Hän on jättänyt tehtävän, käskyn ja Pyhän Hengen voiman.

Venäjällä ihmiset kaikkialla etsivät Jumalaa. He kaipaavat uskoa, toivoa ja rakautta, ovat avoimia Kristuksen valolle ja opetukselle. Se luo erinomaisia mahdollisuuksia moninaiselle työlle.

Inkerin kirkko on saanut viedä ilosanomaa kauaksi Siperiaan, Burjatiaan, Kuolan niemimaalle sekä viimeisinä vuosina jopa ulkomaille. Virossa tehdään venäjänkielistä työtä Narvassa ja Sillamäessä. Liettuaan ja Latviaan on avautunut lähetyskenttä. Ovet ovat aukeamassa myös Bulgariaan.

On suuri ilo kuulla, että uusia seurakuntia perustetaan ja lähetysaarnaat lähtevät uusiin kaupunkeihin aloittamaan työtä. Jos Jumala suo, vuoden päästä lähetetään työntekijä Jakutiaan. Sinne on jo usean vuoden ajan silloin tällöin tehty matkoja, mutta nyt vihdoin on Herra siunannut rohkean nuoren miehen aloittamaan säännöllistä toimintaa. On suuri Jumalan ihme, että joku herää lähetystyöhön nykymaailmassa, jossa hyvinvointi nukuttaa ihmiset synnin ja oman onnen hakemisen uneen.

Seurakuntalainen, joka on kokenut uudistuksen omassa elämässään Jumalan Sanan voimasta, on valmis kertomaan siitä muille ja on uskollinen Herran kut-

sulle. Uskovaiset ja uskolliset maallikot ovat selvinneet kaikista vaikeista ajoista ja siksi on elvytettävä raamatullista näkemystä kirkkoon.

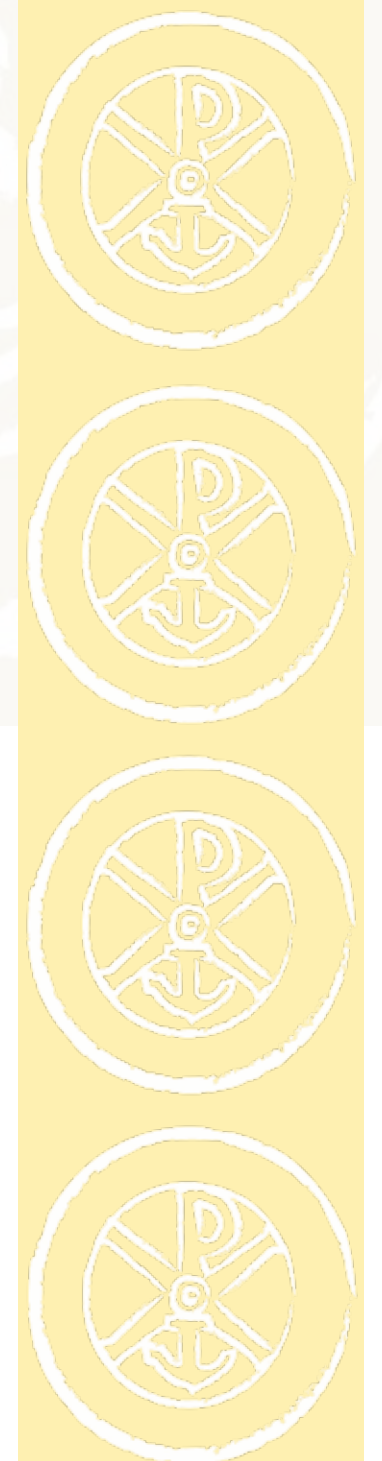
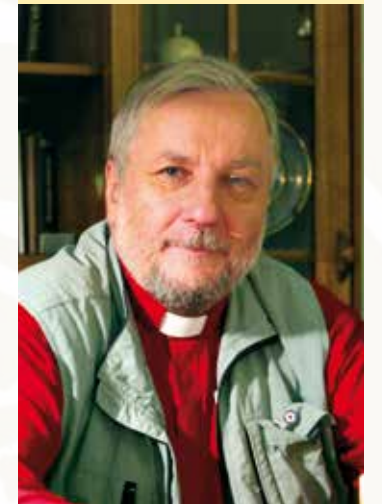
Tarvitsemme nykyään yhä enemmän koulutettuja nuoria, jotka maallikkoina voivat suun tunnustuksella pelastaa ihmisiä Kristukselle. Siksi Inkerin kirkko on avannut raamattukoulun aktiivisille seurakuntalaisille - sellaisille, jotka haluavat auttaa kirkkoa sen lähetystehtävässä alkaen omasta kylästä tai kaupungista, kotikadusta tai työpaikasta. Raamattukoulutus on hyvin tärkeä työväline ja se motivoi. Raamattukoulun ensimmäiseen jaksoon osallistui lähes 30 opiskelijaa. Kiitos Herralle!

Ja hän antoi muutamat apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa (Ef. 4:11-13).

Herra odottaa, että olemme hänelle uskollisia ja muistamme, että lähetystyö on hänen työtänsä. Se on Pyhän Hengen työtä, jossa Jumala käyttää myös meitä. Lähetystyö on kirkon sydän. Jos sydän on terve, se toimii lähetykselle.

Kristus tahtoo, että me kasvaisimme Häneen. Antakoon Jumala meille siihen armoa ja voimaa.

+ Aarre Kuukauppi

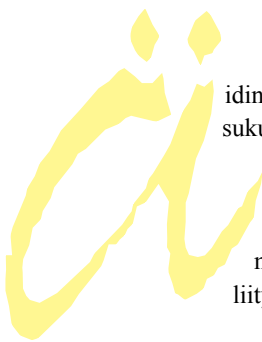

Entinen ateisti haastaa kirkkoa

Teksti ja kuvat: Kristiina Paananen

Lähetystyöhön

Pietarilainen Tanja Shadrunkova pyörittää kädessään hänelle kallisarvoista pientä kirjaa, venäjänkielistä Raamattua. Siitä löytyi aikoinaan hänen etsimänsä totuus ja uusi suunta elämälle. Sitten tapahtui sellaista, joka vei vuosiksi takaisin pimeyteen. Tänään hän on vapaa Jumalan lapsi, jonka sydämelle on annettu erityisesti Venäjällä syrjityt siirtotyöläiset.

idin puolelta isovanhempani olivat inkeriläisiä, muut sukulaiset venäläisiä. Sain kotona ateistisen kasvatuksen ja kuvani kristinuskosta oli erittäin negatiivinen. Pienestä pitäen etsin totuutta. Pääsin yliopistoon, filosofiseen tiedekuntaan opiskelemaan politiikkaa ja kommunismia. 18-vuotiaana liityin kommunistisen puolueen jäseneksi.

Vastarintaliikkeessä

Opiskeluaikana aloin etsiä ulospääsyä Neuvostoliitossa valitsevasta valheesta. 1980-luvun puolessa välissä tutustuin kaltaisiini nuoriin ja menin mukaan laajan, maanalaisen ryhmän toimintaan. Järjestimme mielenosoituksia Leningradissa ja muissa maamme kaupungeissa. Opiskelijoiden lisäksi liikkeessä oli työläisiä ja toisinajattelijoita. Osasta tuli myöhemmin duuman jäseniä.

Tiedekunnassamme oli puolueen jäseniä ja yhteiskunnan kermaa. Siten minullakin oli pääsy sellaisiin kirjastoihin, missä oli ns. kiellettyjä kirjoja, myös hengellistä kirjallisuutta. Kirjoitimme erään ystäväni kanssa käsin tärkeimmät luvut kielletyistä kirjoista. Kotona kirjoitimme ne kirjoituskoneella puhtaaksi ja lähetimme eri kaupunkeihin.

Meitä seurattiin, postiamme avattiin ja puhelimia kuunneltiin. Olin 20-vuotias, kun KGB:n miehet ilmestyivät työpaikalleni. Kuulustelu kesti kuusi tuntia. Silmäni alkoivat avautua järjestelmälle, joka ei halunnut parasta kansalle, vaan taisteli ihmisiä vastaan.

Pieni kirja muuttaa kaiken

Eräänä päivänä kaverini toi minulle erittäin harvinaisen kirjan: ensimmäisen näkemäni Raamatun. Aloitin sen lukemisen välittömästi. Pian huomasin, että luin sitä päivät ja yöt. Kirja oli pieni ja kulki aina mukani. Kokonaiset jakeet alkoivat pyöriä mielessäni ja rupesin kertomaan kaikille kavereille lukemastani. Olin ollut ateisti ja kommunisti, mutta nyt täysin kiinni Raamatussa.

Noin puolen vuoden päästä eräs komilainen ystäväni johdatti minut Pushkinin seurakuntaan suomalaisten juurieni takia. Seurakunnassa kuulemma oli pastori (**Arvo Survo**), joka puhui suo-

mea. En ollut aikaisemmin nähnyt elävää pappia ja menin uteliaisuudesta kirkkoon - ja jäin sinne. Vuonna 1989 tulin uskoon ja pyysin Arvo Survoa kastamaan minut.

Elin siihen aikaan vapaata elämää; minulla oli rakkaussuhde naimisissa olevaan mieheen. Kun luin Raamattua, aloin tajuta, että kyse on synnistä. Ne ongelmat, mitä näin yhteiskunnassa ja omassa sisimmässäni, johtuivat siitä, että me kaikki olemme syntisiä. Yhtenä iltana rohkaistuini kertomaan papille tästä suhteesta. Hän rukoili asian puolesta ja vapauduin siitä ihmeellisellä tavalla. Rakkauteni miestä kohtaan loppui ja suhde päättyi siihen. Vähän aikaisemmin olin jättänyt yliopistossa eroanomuksen kommunistisesta puolueesta.

Vauhtisokeutta

Venäjällä elettiin isojen herätysten aikaa ja Inkerin kirkossa uutta nousua, kun aloitin työt Arvo Survon sihteerinä. Muutaman vuoden kuluttua Inkerin kirkko perustettiin virallisesti uudelleen ja Arvo siirtyi Kupanitsan seurakuntaan. Minä tulin kirkon keskuskansliaan taloudenhoitajaksi. Sen jälkeen olin Pyhän Marian seurakunnassa sihteerinä ja lopulta aloin tehdä nuorisotyötä. Seurakunnassa oli 900 jäsentä ja toiminta oli vilkasta. Kaikki tekivät silloin kaikkea.

Pyhässä Mariassa minulta puuttui sellainen voimakas hengellinen auktoriteetti, joka Arvo Survo oli ollut Pushkinissa. Ylipistyin työssäni. Luulin, että minusta tuli hengellinen johtaja. Annoin työssäni koko ajan muille ja aloin ajatella, että tarvitsen jotain itsellenikin. Kävi niin, että lankesin syvälle syntiin – samaan, josta kymmenisen vuotta aikaisemmin olin vapautunut.

Omatuntoni puhui, etten voi jatkaa nuorisotyötä, kun elin, miten elin. Siirryin ensin lähetystoimiston sihteeriksi - ajattelin, että se ei ole hengellistä työtä - mutta siitäkään ei tullut mitään. Vuonna 2002 sanoin itseni kokonaan irti kirkon virasta ja lähdin maailman teille.

Umpikujasta takaisin valoon

Toinen suhde kesti kymmenen vuotta ja oli tuhota minut. Yritin lopettaa sen monta kertaa, mutten pystynyt. Olin riippuvainen miehestä. Lisäksi aloin sairastaa fyysisesti. Kävin useilla lääkäreillä ja sain hirveän määrän lääkkeitä. Mikään ei kuiten-

Neuvostoliittoon kuljettiin aikoinaan lännestä salaa Raamattuja. Yksi niistä päättyi 1980-luvulla Tanja Shadrunkovalle. Ei ole tietoa siitä, kuka toi juuri tämän kirjan rajan yli, mutta se ihminen auttoi nuorta ateistia löytämään pelastuksen lähteen.

Meidän ei tarvitse välttämättä lähteä kauaksi tehdäksemme lähetystyötä. Kun olemme arjessa aidosti kristittyjä, saarnaamme sanoittakin. Jos huomioimme muut, osaamme kuunnella, osoitamme rakkautta ja hyväksyntää, se jo on suuri asia, erityisesti suurkaupungin kiireisessä ja itsekäässä elämäntavassa, Pietarissa asuva Tanja Shadrunkova sanoo.

kaan auttanut, eivätkä lääkärit löytäneet diagnoosia. Olin täydellisessä umpikujassa.

Vuonna 2010 lähdin käymään Suomessa eräässä hengellisessä tapahtumassa, koska halusin tavata siellä esiintyvää musiikkoystävääni. Tilaisuudessa saarnaaja kehotti kuulijoita yleisesti tekemään parannusta. Se kosketti minua niin syvästi, että muruin ja vapauduin sillä hetkellä kaikista siteistäni. Sen jälkeen lopetin suhteen ja paranin myös sairaudestani. Annoin elämäni uudestaan Jumalan käsiin.

Pikku hiljaa aloin etsiä sitä paikkaa, jonka Jumala on minulle tarkoittanut. Tämä prosessi on vieläkin kesken. Kuulun Pyhän Marian seurakuntaan ja autan siellä erilaisissa tehtävissä. Tulkaan tarvittaessa ja olen kääntänyt jotakin hengellistä kirjallisuutta suomesta venäjäksi, mm. **Pentti Heinilän** Erittäin salainen -kirjan.

Lähetyskenttä keskellämme

Se, joka on kohdannut elämässään jotain vaikeuksia, kykenee asettumaan vastaavassa tilanteessa elävien ihmisten asemaan. Ymmärrän heitä, jotka elävät siten, kuin itse elin väärällä tiellä monet vuodet. Samoin Inkerin kirkko tietää, mitä on olla syrjitty kansallisuuden takia. Se on tehnyt syvän haavan ihmisiin. Tämä kokemus on annettu kirkollemme siksi, että voisimme kohdata

ja palvella niitä, joita maassamme nyt syrjitään eli Keski-Aasiasta ja Etelä-Kaukasiasta tulevia siirtotyöläisiä.

Venäläiset vihaavat näitä uzbekkeja, tadžikkeja, kirgistanilaisia ym. He ovat ulkomaalaisia, tummia, puhuvat vierasta kieltä, heillä on paljon lapsia... Tätä vihaa on jokaisessa venäläisessä, myös kristityissä, ja se nousee esiin tietyissä tilanteissa automaattisesti. Mutta meidän kristittyjen on voitettava se.

On valtioita, joihin on vaikea päästä julistamaan evankeliumia, kuten Uzbekistan. Siellä elää miljoonia ihmisiä, jotka eivät ole kuulleet Kristuksesta. Tällä hetkellä ainakin 750 000 uzbekkia asuu Pietarissa. He tulevat tänne töihin, mutta suurin osa haluaa palata takaisin omaan kotimaahansa. Venäjällä meillä on vapaus saarnata heille ilosanomaa. Jos he kääntyvät kristityiksi, niin palatessaan kotimaahansa he vievät evankeliumin omille sukulaisilleen.

Nämä ihmiset ovat avoimia ja vastaanottavaisia, kiitollisia siitä, jos edes vähän osoitamme heille myötätuntoa. Käydessäni entisellä työpaikallani, rakennustyömaalla, tapaamassa tuttuja, annoin eräälle tadžhikille Uuden testamentin. Hän oli hyvin kiitollinen siitä, vaikka oli muslimi: ”Tässähän puhutaan Jumalasta!” Samoin asunnossani putkiremonttia tehnyt 40-vuotias uzbekkimies ei ollut koskaan aikaisemmin nähnyt omankielistään Raamattua ja alkoi tutkia sitä kiinnostuneena. Meidän ei siis tarvitse lähteä minnekään, elämme keskellä lähetyskenttää!

Inkerin kirkon uutisia

KIRKKOHALLITUKSEN PÄÄTÖKSIÄ

14.03.2014

- Hyväksytään diakoni **Jevgeni Mihailov** toistaiseksi hoitamaan Kolppanan Pyhän Pietarin seurakunnan kirkkoher-
ran tehtäviä.

- Kutsutaan pastori **Mihail Ivanov** hoitamaan Inkerin kirkon asessorin tehtäviä 17.3.2014 alkaen.

- Nimetään pastorit **Mihail Ivanov** sekä **Jukka Paananen** koordinoimaan ja suunnittelemaan Inkerin kirkon tiedotustoimintaa.

- Kutsutaan pastori **Fjedor Tulinin** palvelemaan Länsi-Inkerin rovastikuntaa, sen kaikkia seurakuntia.

- Siunataan **Jevgeni Raskatov** ke-
tekeetaksi Kolppanan Pyhän Pietarin seurakuntaan.

- Vihitään **Vladimir Nikiforov** pastoriksi palvelemaan Kristuksen Armon seurakuntaa Ulan-Udessä.

Muutoksia viestintäosastolla

Viestintäjohtaja **Oksana Dyba** on päättänyt työnsä viestintäosaston johdossa ja siirtynyt Karjalan rovastikunnan tiedottajaksi. Kirkkohallitus tulee nimeämään uuden viestintäjohtajan, joka aloittaa tehtävässään kesällä.

Tiedottaja **Tuulikki Vilhunen** työ Inkerin kirkossa on päättynyt. Suomenkielisestä tiedotuksesta vastaa Inkerin Kirkko -lehden toimittaja **Kristiina Paananen**.

IK:n tiedotus

Sisäministeri Päivi Räsänen vieraili Inkerin kirkossa

Suomen sisäministeri **Päivi Räsänen** vieraili virkamatkansa lomassa Pyhän Marian kirkossa 27. helmikuuta. Piispa **Aarre Kuukauppi** kertoi hänelle Inkerin kirkon työstä eri puolilla Venäjää, jonka jälkeen he keskustelivat yksityisesti ajankohtaisista asioista. Ministeri Räsänen kertoi arvostavansa Inkerin kirkon tekemää työtä ja oli samalla kiinnostunut, miten esim. kielikysymykset

on ratkaistu toiminnassa.

Ministeri Räsänen sai kuulla myös lyhyen urkukonsertin **Marina Väisän** esittämänä. Vierailu liittyi Venäjän, Viron ja Suomen sisäministeriöiden yhteistyökoukukseen, jota isännöi Venäjän huumevalvontaviraston johtaja **Viktor Ivanov**.

Tuulikki Vilhunen

Sisäministeri Päivi Räsänen tapasi piispa Aarre Kuukaupin virkamatkallaan Pietarissa.

Karjalan sielu soi

Petroskoin Pyhän Hengen seurakunnan vokaaliyhtye otti osaa tunnustustenväliseen Karjalan sielu -nimiseen hengellisen musiikin festivaaliin 9.-10.4. Petroskoissa. Yhtye esitti virsiä suomen- ja venäjänkielillä. Tapahtuman järjestivät yhteistyössä mm. Karjalan tasavallan kansallisuuskomitea sekä uskonnolliset järjestöt.

Festivaali on järjestetty Karjalan tasavallassa vuodesta 2008 lähtien. Sen tavoitteena on lisätä alueen hallinnon, uskonnollisten järjestöjen ja eri yhdistysten välistä vuorovaikutusta hengellisten ja moraalisten arvojen vahvistamiseksi Karjalassa.

Oksana Dyba
suom. KP

**Inkerin kirkon
tuoreimmat uutiset**

www.inkerkirkko.fi
www.elci.ru

Arkkipiispa Kari Mäkinen: Yhteistyötä tullaan jatkamaan

Suomen arkkipiispa **Kari Mäkinen** vieraili ensimmäistä kertaa Inkerin kirkossa piispa **Aarre Kuukaupin** kutsumana 11.-13.4.2014. Arkkipiispan delegaatiossa olivat mukana pastori, rouva **Eija Mäkinen**, kirkkoneuvos **TT Kimmo Kääriäinen**, arkkipiispan erityisavustaja **TT Risto Leppänen**, viestintäjohtaja **Tuomo Pesonen** ja pastori **Timo Rosqvist**.

”Yhteistyötä tullaan jatkamaan siinä pitkässä ketjussa, joka on jo takanapäin”, summasi arkkipiispa Mäkinen vierailun antia. ”Me olemme myös kiinnostuneita ja kannamme huolta Kelton Teologisen Instituutin jatkuvuudesta. Inkerin kirkko on ainutlaatuinen historialtaan, joka on osa sen identiteettiä. Mutta 20 vuoden aikana on tapahtunut muutos. Inkerin kirkko on siirtynyt eteenpäin Länsi-Inkerin keskeisyydestä ja se on myös nähtävissä.”

Keskusteluissa nousi esille myös työ Suomeen muuttaneiden inkeriläisten parissa. Sitä halutaan vahvistaa niin, että paluumuuttajat voisivat integroitua paremmin suomalaisiin seurakuntiin. Siinä nähtiin tärkeänä, että puolin ja toisin

ollaan tietoisia tapahtumista myös piispatasolla. Suomessa yhteistyöstä vastaa Suomen kirkko ja Venäjällä Inkerin kirkko.

Vierailuohjelmaan kuului lauantaina toteutettu kiertoaajelu Länsi-Inkerissä, jossa tutustumiskohteina olivat Kupanitsan, Hatsinan ja Skuoritsan kirkot sekä vanhuksille tarkoitettu Maria-koti Tervolassa.

Arkkipiispa Mäkiä puhutteli matkalla mm. historian kerroksellisuuden näkeminen kirkkorakennuksissa. Se mitä kirkko on joskus ollut, miten se pyyhkäistiin pois, ja miten nyt kirkko ja seurakunta on saanut uuden muodon. Kuva Inkerin kirkosta tarkentui osittain, joku kohta tuli lähemmäksi ja täyteläisemmäksi. Monet kertomukset raskaista kohtaloista neuvostovallan aikana saivat kasvot ja näkyviin tuli se, miten ihmiset elävät kirkon todeksi.

Päivä jatkui Kelton kirkossa **Alina** ja Aarre Kuu-

kaupin tarjoamilla päivällisillä. Illan aikana delegaatio sai vielä nähdä ja kuulla mm. Inkerin kirkon tekemästä lapsi-, nuoriso- ja diakoniatyöstä.

Vierailu päättyi 13.4. Palmusunnuntain jumalanpalvelukseen Pyhän Marian kirkossa, jossa arkkipiispa Mäkinen saarnasi. Vierailun ohjelmaan kuuluivat myös tutustuminen Suomen Pietarin pääkonsulaattiin ja Venäjän ortodoksis-kirkkoon Pietarissa.

Tuulikki Vilhunen

Arkkipiispa Kari Mäkinen kuunteli vaikuttuneena Inkerin kirkon historiaa. Hatsinan kirkkoa esitteli kirkkoherra Viktor Vorontsov (oik.).

Historiallinen paimenten tapaaminen Suomessa

Suomalaiset tai Suomessa asuvat Inkerin kirkon paimenet tapasivat toisensa 27.3. Ryttylässä. Tapaaminen oli ensimmäinen laatuaan Inkerin kirkon uudelleen syntymisen jälkeen. Tilaisuuteen otti osaa yli kolmekymmentä pappia tai diakonia, joista kolme neljäsosaa on saanut vihkimyksensä Inkerin kirkossa. Todellisuudessa paimenten lukumäärä on viitisenkymmentä, sillä kaikki kutsutut eivät päässeet paikalle.

Siperian aikaisempi lääninrovasti, Suomeen palannut pastori **Juha Saari** havainnollisti esityksessään, keitä ovat Inkerin kirkon papit ja diakonit, mikä rooli heillä on ja mihin he kuuluvat. Osa työskentelee tällä hetkellä Suomessa joko seurakunnissa tai järjestöissä ja osa Inke-

rin kirkossa Venäjällä.

Rovastikuntakoordinaattori **Jukka Paananen** kertoi Inkerin kirkon edustustosta, joka on vuonna 2010 Suomeen rekisteröity yhdistys. Sen tarkoitus on mm. helpottaa Inkerin kirkon rahaliikennettä virallisten kanavien kautta, mistä yhtenä esimerkkinä on parhaillaan käynnissä oleva prosessi oman rahankeräysluvan saamiseksi.

Sekä Inkerin kirkon että paimenten puolelta toivottiin työn tehostamista Suomessa, jotta Inkerin kirkon työ olisi nykyistä paremmin esillä. Tässä tehtävässä Suomessa asuvat paimenet voivat auttaa toimimalla linkkinä Inkerin kirkon ja Suomen seurakuntien sekä järjestöjen välillä.

Kristiina Paananen

TULEVIA TAPAHTUMIA SUOMESSA

Inkerin kirkkopyhä
Lahden Joutjärven kirkossa

22.-23.11.2014

22.11.
klo 16 venäjänkielinen messu
klo 18 nuortenilta

23.11.
klo 10 suomenkielinen messu

Tulkkaus kaikissa tilaisuuksissa!

Mukana tapahtumassa mm.
Inkerin kirkosta piispa Aarre Kuukauppi, pastori Ivan Laptev ja Kelton kirkkokuoro.
Tarkempi ohjelma lokakuun lehdessä.

Yhteistyön uusia suuntaviivoja

Inkerin kirkon suomalaiset yhteistyökumppanit (IKSY) 17 eri järjestöstä ja yhdistyksestä kokoontuivat Ryttylään 28.3. päivittämään yhteistyötään Inkerin kirkon kanssa. Tänä vuonna kokouksessa iloittiin siitä kehityksestä ja vahvistumisesta, mitä Inkerin kirkossa on viime aikoina tapahtunut.

”Inkerin kirkossa on tapahtunut muutoksia siksi suomalaisten järjestöjen tulisi käydä sisäistä keskustelua siitä, mikä heidän työnsä päävisio on. Kohtaavatko järjestöjen ja Inkerin kirkon tarpeet nykyään?”, kysyi rovastikuntakoordinaattori **Jukka Paananen**.

Paanasen tarkoittama muutos näkyi konkreettisesti niissä esityksissä, jotka lähetysjohtaja **Ivan Laptev** sekä lapsi- ja nuorisotyön johtaja **Veronika Shutova** pitivät. Sekä lähetystyö että lapsi- ja nuorisotyö ovat kasvussa. Työtä tekevät paikalliset, koulutetut työntekijät yhdes-

sä vapaaehtoisten kanssa.

Inkerin kirkon piispa **Aarre Kuukauppi** valoi luottamusta toteamalla, että edelleen Venäjällä on hyvä ja avoin ilmapiiri tehdä kristillistä työtä. Viranomaiset usein jopa pyytävät kirkolta apua etenkin lasten ja nuorten parissa tehtävään työhön.

Pastori **Juha Saari** muistutti suomalaisia oikeasta asennoitumisesta: ”Meidän on ajateltava paikallisia tasa-arvoisina itsemme kanssa. Työn tulevaisuus on heissä, ei meissä.”

Lähetysjärjestöt lähettävät nykyään enää harvoin uusia lähetystyöntekijöitä Venäjälle, varsinkaan uusille alueille. Poikkeuksen tästä tekee Lähetysyhdistys Kylväjä, joka on lähettämässä Siperian Jakutiaan vuonna 2015 kaksi työntekijää.

Kristiina Paananen

Karjalassa työtä tehdään yhdessä

Karjalan rovastikunnan pappien kokous pidettiin Petroskoissa 26.-27.3. Perinteisesti jumalanpalveluksella alkanut tapaaminen jatkui ajan-kohtaisten aiheiden merkeissä. Niitä olivat tällä kertaa mm. rovastikunnan tiedotukseen liittyvät asiat sekä projekti Neuvostoliiton poliittisissa vainoissa kärsineiden suomalaisten muistomerkin hankkimiseksi.

Erilaisista mielipiteistä huolimatta kokous sujui hyvässä yhteisymmärryksessä. Lääninrovasti **Aleksei Krongolm** totesi, että yleisesti Karjalan papit ovat läheisissä tekemisissä toistensa kanssa ja haluavat yhdessä suunnitella ja tehdä työtä Jumalan elopellolla.

*Oksana Dyba
suom. KP*

Matkalla paranemiseen

Pyhän Marian kirkossa järjestettiin 1.-2.3. sielunhoitoseminaari Matkalla paranemiseen, jonka piti pastori **Asko Matikka**. Seminaarissa kuljettiin erilaisista ihmiskäsityksistä tunne-elämän kipujen ja vaikeiden asioiden käsittelemisen kautta anteeksiantamiseen ja anteeksisaamiseen.

Asko Matikka ja hänen *Tuulikki Vilhunen*

tiimiinsä kuuluva **Heikki Jouppila** toivat myös oman elämänsä kautta asioita ja miten niiden kanssa on kuljettu eteenpäin kohti eheytymistä. Ne herättivät kuulijoissa kiinnostusta entisestään. Vastaanvanlaisia seminaareja ei juuri ole järjestetty, mutta tarve niille on ilmeinen.

Nostalgiaa Kupanitsassa

25 vuotta sitten Kupanitsan kirkossa allekirjoitettiin **Arvo Survon** laatima julistus, jossa todettiin, että Inkerin kirkko on yhä olemassa, koska sitä ei koskaan lakkautettu juridisesti. Yksi allekirjoittajista oli pastori **Aatami Kuortti**, ainoa vainoista selvinnyt inkeriläispastori, joka ehti nähdä kirkon uudelleen nousun. Tätä tapahtumaa juhlittiin Kupanitsassa

3.5.2014.

Monipuolisessa, eri ikäryhmät huomioivassa ohjelmassa ei tyydytty pelkästään muistelemaan menneitä, vaan ennen kaikkea iloittiin siitä, mitä neljänneksen vuosisadassa on tapahtunut. ”Iloituksen piispana siitä, että kirkkomme on tänään monikansallinen ja monikielinen. Kristus kuoli kaikkien kan-

Lähetysjohtaja ja Kupanitsan kirkkoherra Ivan Laptev luki julistuksen, jossa 25 vuotta sitten todettiin, että Inkerin kirkko on yhä olemassa.

sojen edestä”, lausui piispa **Aarre Kuukauppi**. Juhla päättyi yhteiseen ehtoollisjumalanpalvelukseen.

Kristiina Paananen

Uusi seurakunta Krasnojarskiin

Kirkkohallitus päätti hyväksyä 14.3. Inkerin kirkon yhteyteen Pyhän Kolminaisuuden seurakunnan Krasnojarskista. Se kuului aikaisemmin Augsburgin tunnustus -nimiseen luterilaiseen kirkkoon, mutta osa jäsenistä on entisiä Inkerin kirkon jäseniä. Seurakunnan liittyminen Inkerin kirkon yhteyteen tarkoittaa sekä joidenkin ihmisten paluuta, että monien uusien liittymistä kirkkoon.

Liittymistä edelsivät Siperian lääninrovasti **Ville Melasen** johtamat neuvottelut seurakunnan edustajien kanssa. Keskusteluja alettiin käydä seurakunnan pyynnöstä ja ne johtivat päätökseen anoa Inkerin kirkon jäsenyyttä. Tämän vuoden alusta lähtien seurakunnan kaksi diakoniaa on koontunut Melasen kanssa tutkimaan luterilaista tunnustusta. Tarkoituksena on antaa diakoneille lisäkoulutusta, jotta heidät voidaan ottaa Inkerin kirkon täysivaltaisiksi sananpalvelijoiksi.

Tapaamiset ja neuvottelut ovat sujuneet hyvin ja lääninrovasti iloitsee, että Inkerin kirkon työ Krasnojarskissa vahvistuu. Miljoonakaupungissa on järkevää kokoontua eri paikkoihin juma-

lanpalveluksiin, mutta kaksi saman kirkon seurakuntaa voivat toimia monella tavoin yhteistyössä uusien ihmisten tavoittamisessa ja seurakuntalaisten vahvistamisessa.

Ville Melanen

Vladimir Trefilov ja Valeri Nikulin olivat neuvottelemassa Siperian lääninrovasti Ville Melasen kanssa seurakuntansa liittymisestä Inkerin kirkkoon.

Nuoren sukupolven näkökulmaa Idäntyönpäivillä

Idäntyönpäivillä 28.-30.3. Ryttylässä nähtiin ja kuultiin erityisesti kirkon nuorempaa sukupolvea. Piispa **Aarre Kuukauppi** totesi, että nuoret ovat edenneet rohkeasti Uuden testamentin mallin mukaan: ”He eivät ainoastaan tee itse, vaan luovat ympärilleen opetuslasten joukon, joka tulee avuksi seurakunnan moninaisissa tehtävissä.”

Inkerin kirkon ajankohdaisista asioista kertoi Pietarin Pyhän Marian seurakunnan kirkkoherra **Mihail Ivanov**. Ensimmäisenä hän otti esille kirkon ja seurakuntien taloudellisen itsenäisyyden. Joissakin seurakunnissa siinä on edistytty hyvin, mikä Ivanovin mukaan on merkki hengellisestä kasvusta. Toisena hän mainitsi tarpeen kouluttaa vapaaehtoistyöntekijöitä pastoreiden apulaisiksi, sisälähetystyöntekijöiksi. Kolmas haaste kirkolle tulee ulkoapäin humanismin vaatimuksena.

Lähetysjohtaja **Ivan Laptev** sekä ro-

vastikuntakoordinaattori **Jukka Paananen** pohtivat suomalaisen avustustyön

seen, jota aluksi hoidetaan syöttämällä ja vaihtamalla vaipeita. Kun lapsi on 20-vuotias, olisi outoa toimia samoin, Laptev havainnollisti.

- Meidän tulee aina toimia Inkerin kirkon tarpeesta käsin. Siksi on välillä hyvä pysähtyä päivittämään työtämme. Tarvitsemme maantieteellisesti laajan perspektiivin Inkerin kirkkoon, jotta saisimme siitä kokonaiskuvan. Tarvitaanko Inkerin kirkossa nykyään lähetystyöntekijöitä? -Kyllä ja ei, riippuu alueesta. Inkerin kirkon hyväksi voi tehdä paljon myös Suomessa pitämällä siihen liittyviä asioita esillä, Paananen rohkaisi.

Viikonloppuna kuultiin lisäksi kaupungissa ja kylissä tehtävän työn eroista ja esillä oli erityisesti Siperian rovastikunnassa tehtävä työ. Inkerin kirkon nuorisotyö näkyi monipuolisesti. Esimerkiksi päivien musiikista vastasi Inkerin kirkon nuorten yhtye **Free Hugs**.

Kristiina Paananen

tilannetta Inkerin kirkon puolelta.

- Kun ollaan lähetystilanteessa, jolloin kirkossa ei vielä ole juuri mitään, lähetystyöntekijä tulee ja tekee kaiken mahdollisen. Kuluu vuosia ja tilanne muuttuu. Asiaa voi verrata pieneen lap-

Pietarin Pyhän Marian seurakunnan kirkkoherra Mihail Ivanov (oik.) kertoi iloitsevänsä aktiivisista vapaaehtoisista vastuunkantajista Inkerin kirkossa. Vas. Kansanlähetyksen aluekoordinaattori Tapani Kaitainen ja tulkki Anna Ruha.

Terijoen kirkossa soi **Uudet Urut**

Terijoen kirkko täyttyi 30.3. kuulijoista, kun 25.3. vihityillä uruilla pidettiin ensi konsertti. Konsertissa soittivat Pyhän Marian urkuri **Marina Väisä** ja Terijoen urkuri **Darja Meerkova**. He soittivat myös nelikätisesti. Lisäksi korkeatasoisessa konsertissa esiintyivät sopraano **Maria Litke** ja käyrätorven soittaja **Vladimir Lebedev**.

Terijoen kirkkoherra **Dmitri Galahov** kertoi, että vuonna 2011 seurakunnassa tehtiin päätös varojen keräämisestä urkujen hankkimiseksi. Kahdessa vuodessa päästiin kuitenkin vain 30 prosenttiin urkujen hinnasta.

Terijoen luterilaisella seurakunnalla on hyvät suhteet sekä ortodoksiseen kirkkoon että kaupungin viranomaisiin ja hallintoon. Ortodoksikirkon kirkkoherra antoi apuaan ja lopulta kävi niin, että kirkkoherra Galahov rohkeni tekemään anomuksen aina Pietarin kuvernöörille asti, jota kautta urkujen hankkimiseksi löytyi lahjoittajat.

Dmitri Galahovin toiveissa on, että uudet urut ja konserttitoiminta niiden myötä toisivat uutta elämää ja kirkon penkit täyttyisivät niin kuin nyt. Samalla konserttitulot toisivat kipeästi kaivattuja tuloja seurakunnalle.

Terijoen jugend-tyylinen kirkko rakennettiin vuonna 1908. Neuvostoaikana toisen maailman-

sodan jälkeen se toimi elokuvateatterina ja sen korkea kellotorni oli purettu. Vuonna 1998 kirkko saatiin takaisin seurakunnalle ja myös kellotorni rakennettiin uudelleen.

Tuulikki Vilhunen

Terijoen kirkon uusia digitaalisia urkuja juhlistettiin konsertilla, jossa esiintyivät urkurit Marina Väisä (vas.) ja Darja Meerkova sekä käyrätorven soittaja Vladimir Lebedev ja sopraano Maria Litke.

Hatsinassa juhlittiin kirkon palauttamista

Keskellä Hatsinan kaupunkia olevassa Pyhän Nikolain kirkossa juhlittiin 27.4. kirkon palauttamisen 20-vuotispäivää. Seurakunnan iloa olivat jakamassa piispa **Aarre Kuukaupin** lisäksi lukuisat vieraat mm. naapuriseurakunnista, ystävyyssseurakunnista Suomesta (Lahti, Haukivuori, Espoo) sekä Hatsinan kaupunginhallinnon ja ortodoksikirkon edustajat. Juhlaan pääsivät myös kaikki neuvostoajan jälkeiset seurakunnan kirkkoherrat: **Jaakko Uski**, **Martti Puumalainen** ja **Andrei Tuhkanen**.

Luterilainen seurakunta, jossa oli pääosin saksalaisia, perustettiin Hatsinaan v. 1789. Nykyinen kirkko vihittiin käyttöön v. 1828. Vuodesta 1868 lähtien jumalanpalveluksia pidettiin kolmella

Hienon lisän juhlaan toivat useat kuorot Hatsinan, Tuutarin ja Kelton seurakunnista.

kielellä, koska seurakuntaan oli liitetty suomalaisia ja virolaisia. Kirkko suljettiin 1938. Vuosina 1950-1994 rakennus oli mm. lasten urheilukouluna. Kun se pitkän prosessin jälkeen palautettiin seurakunnalle v. 1994, alkoivat restau-

rointityöt. Remontoitu kirkko vihittiin 16.4.1995 alkuperäiseen käyttöönsä.

Viktor Vorontsov, Hatsinan srk:n kirkkoherra

Segezhan seurakunta

20 vuotta

Toukokuun 4. päivänä 2014 tuli kuluneeksi tasan 20 vuotta siitä, kun 300 km Petroskoista pohjoiseen sijaitsevaan Segezhan kaupunkiin rekisteröitiin Inkerin kirkon seurakunta. Juhlajumalanpalveluksessa saarnasi seurakunnan pitkäaikainen pastori **Olavi Raassina**, ja liturgina palveli Kontupohjan seurakunnan pastori **Vadim Lysenko**.

Luterilaisia tuli Segezhaan sodan jälkeen, kun inkeriläisiä tuotiin metsätöihin ja paikalliseen paperitehtaaseen. Vuonna 1991 kaupunkiin aloitettiin seurakuntamatkat Suomesta. Ensimmäinen ehtoollisjumalanpalvelus pidettiin 1993. Vuosien varrella seurakunta on kokoontunut useissa paikoissa vuokralaisena. Vuonna 2010 se sai hankituksi itselleen kerrostalon katutasosta entisen toimistotilan, johon tehtiin remontti. Vastuu seurakunnan hoitamisesta on jäljelleen siirtymässä seurakunnassa kasvaneelle paikalliselle työntekijälle.

Oksana Dyba, Eeva ja Olavi Raassina

Segezan seurakunnan juhlassa Jumalan Sanaa verrattiin navigaattoriin: se näyttää tietä syntien anteeksiantamukseen ja johdattaa ihmistä lopulliseen päämäärään, iankaikkiseen elämään. Kuva Oksana Dyba

Inkerin kirkolla on kolme kirkkorakennusta Pietarissa. Hiljattain saadussa Pyhän Annan kirkossa vietettiin ensimmäistä pääsiäisjumalanpalvelusta tänä keväänä.

Pääsiäisjuhla Pyhän Annan kirkossa

Pyhän Annan kirkon tuhoutuneissa sisätiloissa Pietarissa pidettiin pääsiäisenä jumalanpalvelus, joka toi mieleen alkukirkon tai katakombin. Toisessa kerroksessa oleva huone oli siivottu, seinä hiottu, aukkoja paikattu ja sisään oli tuotu penkkejä sekä rakennettu alttaripöytä ja saarnapaikka.

Jumalanpalveluksen toimittivat pas-

torit **Aleksandr Kudrjajtsev** ja **Dmitri Savikin**. Teologisen Instituutin rehtori **Aleksandr Prilutskij** saarnasi paikalle kokoontuneelle pienelle seurakunnalle.

Jelena Savikinin johtama korkeatasoinen kuoro ja pieni soitinyhtye olivat vaikuttava kontrasti rappeutuneissa tiloissa. Kolehti kannettiin ruokakaupan muovipussiin ja osoitettiin kirkon

korjaukseen.

Vuonna 1779 valmistunut Pyhän Annan kirkko luovutettiin Inkerin kirkolle viime syksynä. Aikanaan se kuului saksalaiselle luterilaiselle seurakunnalle. Vallankumouksen myötä v. 1935 kirkko suljettiin ja muutettiin elokuvateatteriksi, ja sitä myös jatkettiin. Saksalainen seurakunta ennätti jo kokoontua jonkin aikaa kirkossa, kunnes v. 2002 se vaurioitui pahoin tulipalossa, eikä ole sen jälkeen ollut missään käytössä. Ulkopuolelta kirkko on korjattu kaupungin toimesta. Sisätiloihin suunnitellaan peruskorjausta ja tiloista toivotaan muodostuvan nuorisokeskus, joka olisi eri toimijoiden käytössä.

Tuulikki Vilhunen

KAIKILLE KANSOILLE

Evankeliointi-työssä tarvitaan uusia työtapoja, emmekä me pelkää niitä, kun sisältönä on Kristus, sanoo Inkerin kirkon lähetysjohtaja Ivan Laptev. Rohkeutta pieneltä kirkolta kysytäänkin maassa, jonka rajojen sisäpuolelle mahtuu yli sata eri kansallisuutta ja kieltä sekä useita uskontoja. Nykyään Inkerin kirkolta pyydetään työvoima-apua jopa Venäjän ulkopuolelta maista, joissa on venäjänkielistä väestöä. Valtavan lähetyshaasteen edessä kirkko on päättänyt panostaa Raamatun opettamiseen ja vapaaehtoistyöntekijöiden kasvattamiseen. Ne ovat avaimia evankeliumin etenemiseksi.

Lähetystyön koordinoimiseksi Inkerin kirkkoon perustettiin aikoinaan lähetystyön toimikunta. Sen tärkein tehtävä on vahvistaa olemassa olevia seurakuntia: paikallinen seurakunta tietää parhaiten, miten evankeliumia kannattaa levittää, mikä toimii sen alueella. Seurakunnissa järjestetään erilaisia tapahtumia, seminaareja, leirejä ja jaetaan hengellistä kirjallisuutta.

Vuodesta 2008 lähtien on tehty nuorten lähetysmatkoja Siperiaan. Yhdessä paikallisten seurakuntien kanssa matkalaiset ovat pitäneet lasten- ja nuortenleirejä. Tänä vuonna, heinäkuussa, kohteena tulee olemaan Baikalin alue, jossa asuu paljon burjaatteja.

Maahanmuuttajatyössä tarvitaan ekumeenista yhteistyötä. Ortodoksilla kirkolla, Armenian kirkolla sekä Inkerin kirkolla on käynnissä yhteinen projekti keskuksen perustamiseksi ma-

ahanmuuttajille. Seuloskoin piirissä, johon Keltto kuuluu, on meneillään neuvottelut viranomaisten kanssa.

Uusia seurakuntia

Inkerin kirkon suurimmat kasvun vuodet olivat 1990-luvulla. Nykyään uusia seurakuntia perustetaan enää harvoin. Viime vuoden kesäkuussa kolme Inkerin kirkon pappia piti jumalanpalveluksen muinaisessa Pihkovassa (ven. Pskov) ja Pihkovan alueeseen kuuluvassa Petserissä, jossa on virolaisten 1920-luvulla rakentama luterilainen kirkko. Virolainen seurakuntaelämä on hiipunut ja siellä ollaan aloittamassa venäjänkielistä toimintaa kesäaikoina.

Pihkovassa jumalanpalveluksia pidetään nyt joka sunnuntai katolisessa kirkossa, joka on toistaiseksi vuokrannut tiloistaan kappelin luterilaisille. Pihkovan vanha Pyhän Jaakobin luterilainen kirkko on annettu baptistien käyttöön, mutta nyt syntynyt luterilainen seurakunta tullaan rekisteröimään tuolle vanhalle nimelle. Seurakunta on etsimässä itselleen omaa taloa.

Työ Pihkovassa on kantanut hedelmää. Jumalanpalveluksiin osallistuu 25-30 henkeä. Lähetysjohtaja **Ivan Laptev** organisoi jumalanpalveluksen pitäjän joka sunnuntaiksi.

Teologisesta Instituutista tänä keväänä valmistuneet diakonit **Sergei Vihrov** ja **Dmitri Isakovskij** käyvät vuorotellen Pihkovassa apunaan katekeettoja. Oma pappi seurakunnalla jo on näköpiirissä. Viime syksynä Teologisessa Instituutissa aloitti opiskelun pihkovalainen **Mihail Nikulin**, jonka koko perhe on liittynyt seurakuntaan.

Saarnaavat moottoripyörät

Inkerin kirkko ja suomalainen moottoripyöräkerho Gospel Riders järjestivät viime vuonna yhdessä evankelioivia tapahtumia Karjalan ja Pietarin rovastikunnissa. Paikallinen seurakunta järjesti esiintymispaikan, lähetystyön toimikunta hoiti tiedotuksen, motoristit ja Inkerin kirkon papit todistivat Kristuksesta ja gospel-ryhmät esittivät musiikkia.

Sanonnan mukaan Venäjällä saarnaavat kirkkojen kupolit, mutta nyt sitä tekivät myös moottoripyörät. Ohikulkijat pysähtyivät kirkon ympärille hienojen moottoripyörien houkuttelemina, keskustelivat lähetystyöntekijöiden kanssa ja saivat lahjaksi Raamatun. Monet myös jäivät ja osallistuivat ohjelmaan. Päävieraina olivat tietenkin lapset ja nuoret, jotka malttamattomina odottivat ohjelman päättymistä, jotta pääsisivät moottoripyörän kyytiin. Tulevana kesänä motoristien ja Inkerin kirkon yhteistyö jatkuu Pihkovassa ja Petserissä.

Baltiassa ja Itä-Euroopassa

Venäjänkielisille papeille on kysyntää Venäjän ulkopuolellakin. Jo usean vuoden ajan Inkerin kirkon papit ovat pitäneet venäjänkielisiä jumalanpalveluksia Virossa, ensin Narvassa ja nykyään myös Sillamäessä. Viime vuonna Inkerin kirkko ja Liettuan luterilainen kirkko lähentyivät toisiaan. Inkerin kirkosta papit ovat käyneet muutaman kerran Klaipedassa pitämässä seminaareja ja jakaneet venäjänkielistä luterilaista kirjallisuutta.

Kelton Teologisessa Instituutissa aloitti vuonna 2012 opintonsa liettualainen, eläkkeellä oleva sotilas, **Robertas Bertashius**. Hän asuu perheineen Kretingassa, lähellä Klaipedaa. Viime vuonna päätettyään teologisen peruskurssin hänet vihittiin diakoniksi lähetystyöhön Venäjän, Liettuan ja Latvian alueille. Inkerin kirkon kutsumana Robertas aloitti työn Prekullen kaupungissa, joka sijaitsee Latviassa, Liettuan rajan välittömässä läheisyydessä.

Bulgariassa Inkerin kirkolla oli takavuosina työntekijä. Shumenin kaupungissa on rekisteröity luterilainen kirkko, johon kuuluva venäläis-bulgarialainen seurakunta on aloittanut

Motoristitkin voivat evankelioida, kuten Keltossa viime kesänä nähtiin. Kuva Heli Jaakkola/Tiina Seitoja

toimintansa keskellä turistien suosimaa Varnaa. Inkerin kirkon pappeja on käynyt myös siellä.

Voimavarana vapaaehtoiset

Kirkon taloudellinen tilanne herättää paljon keskustelua. Mistä ottaa rahat työhön? Joskus ihmiset ajattelevat: ”Ei ole rahaa - ei ole evankeliumia”. Raamattu opettaa meille, että Kristuksen kirkolla on se, mitä se tarvitsee. Työtä tehdään olemassa olevilla resursseilla. Kirkossamme järjestetään paljon sellaisia tapahtumia, joiden kulut osallistujat itse maksavat. Jos joku ei siihen kykene, muut auttavat.

Viime vuosina Inkerin kirkossa on puhuttu paljon vapaaehtoistyöstä ja panostettu siihen. Seurakunnat eivät pysty maksamaan palkkaa jokaisesta tehtävästä, vaan niitä voi hoitaa useampi vapaaehtoinen oman työnsä ohessa. Kun ihminen alkaa palkatta tehdä jotakin, hänellä on siihen Herran kutsu ja hän tekee työtä sydämeästään. Se on evankeliumin hedelmää, vastaus Kristuksen rakkauteen.

Seurakuntaa voi palvella ja auttaa monella eri tavalla. On talokootyötä ja opetustehtäviä, kuten esim. pyhäkoulu, jota vapaaehtoiset voivat vetää. Joka vuotisen Isät ja lapset -leirin järjesti ennen lähetystyön toimikunta, nykyään se pidetään vapaaehtoisvoimin. Kelton seurakunnassa on alettu pitää juhlia. Lahjojen

Kelton seurakuntaan on liittynyt Siperiasta muuttaneita burjaatteja, jotka ovat kääntyneet buddhalaisuudesta kristinuskoon. Kuva Lasse Kuukauppi

Nuorten lähetysmatkalla Siperiaan jouduttiin tekemään matkalla huoltotoimenpiteitä. Kuva Lähetystoimiston arkistoista

Kirkon arkea ja juhlaa

sijasta ihmiset ovat toivoneet rahaa johonkin seurakunnan tarpeeseen. Yksillä syntymäpäivillä kerättiin yli tuhat euroa ja ostettiin kirkon keittiöön uudet astiat ja sähköliesi.

Sanan ja opetuksen varassa

Kirkko ei ole riippuvainen seurakuntien tai rahan määrästä, vaan siitä, miten se elää Jumalan sanan mukaan. Sen varassa se joko seisoo tai kaatuu. Inkerin kirkossa työtä tehdään sen eteen, että seurakunnan työntekijöiden lisäksi myös tavalliset seurakuntalaiset saisivat kasvaa sanan tuntemisessa. Kun ihmiset kasvavat hengellisesti ja vahvistuvat Raamatun tuntemisessa, he voivat palvella muita. Kirkon palvelukseen siunattiin viime vuonna seitsemän paikallista katekeettaa, jotka kiertävät eri seurakunnissa opettamassa.

Tänä vuonna Inkerin kirkossa on alkanut maallikoille suunnattu raamattukoulu. Se sisältää kahdeksan opetusviikonloppua, jotka pidetään kolmen kuukauden välein. Kun opiskelija on käynyt läpi kaikki kahdeksan osiota, saa hän opinnoistaan todistuksen.

Raamattukoulu pyörii tällä hetkellä Pietarin rovastikunnassa. Opiskelijat tulevat Pietarin, Länsi-Inkerin sekä Karjalan rovastikunnista. Marraskuussa alkaa Kazanissa vastaava opetus, joka on tarkoitettu Moskovan, Volgan ja Uralin rovastikuntien maallikoille. Siperiassa opetus alkaa joulukuussa ja suunnitelmassa on järjestää se yhdessä saksalaistaustaisen luterilaisen kirkon (ELKRAS) kanssa.

Kustannukset on pyritty minimoimaan sillä, että opettajat palvelevat vapaaehtoisperiaatteella ja opiskelijat kustantavat matkakulunsa itse. Tähän astiset kokemukset ovat erittäin rohkaisevia. Kahteen ensimmäiseen opintokokonaisuuteen on osallistunut noin 30 motivoitunutta opiskelijaa. Heidän joukossaan on luultavasti tulevia Inkerin kirkon paimenia ja muita vastuunkantajia.

*Teksti: Ivan Laptev, Tuulikki Vilhunen/KP
Suomennokset:
Anu Saari, Miina Makkonen*

Liettualainen diakoni Robertas Bertashius (oik.) on opiskellut Kelton Teologisessa Instituutissa ja tekee lähetystyötä Inkerin kirkon kutsusta Latvian, Liettuan ja Venäjän alueilla. Kuva lähetystoimiston arkistoista

Pihkovan kaupunkiin on syntynyt uusi seurakunta, joka toistaiseksi pitää jumalanpalveluksiaan katolisen kirkon tiloissa. Kuva Kristiina Paananen

Lähetystyössä panostetaan Raamatun opettamiseen ja vapaaehtoisten työntekijöiden ohjaamiseen. Kuva Oksana Dyba

Amerikkalainen The Lutheran Heritage Foundation (LHF = 'luterilaisen perinteen säätiö') perustettiin vuonna 1992 tarkoituksenaan kääntää venäjän kielelle perinteistä luterilaista teologista kirjallisuutta, mm. Tunnustuskirjat. LHF toimii nykyään 77:ssä maassa ja kääntää luterilaisia teologisia teoksia 89:lle eri kielelle. Tehtävä Venäjällä on kuitenkin pysynyt lähellä säätiön perustajien sydäntä.

Volosovan kirkkoherra Leonard Kazakov vie seurakuntaansa venäjänkielisiä Hyvä Uutinen -lehtiä.

KIRJALLISUUS lähetystyön VÄLINEENÄ

1990-luvulla LHF työskenteli tiiviisti Missouri Synodin ja Inkerin kirkon kanssa. 2000-luvulla se siirsi työn painopistettä Uralin seudulle ja Siperiaan, mikä vaikeutti läntisen Venäjän luterilaisten seurakuntien mahdollisuutta hankkia LHF:n materiaalia.

Täpärä pelastuminen

Vuonna 2011 LHF:n vuosibudjetti oli pahasti alijäämäinen, minkä seurauksena se sulki varastonsa Jekaterinburgissa ja Siperiassa. Samoihin aikoihin säätiö lähetti tiedotteen eräälle Inkerin kirkon lähetysosaston pastorille: ”Tilatkaa mitä LHF:n kirjoja haluatte, sillä joudumme pian tuhoamaan loput varastostamme.”

Pastori vastasi: ”Lähetettäkää meille ne kaikki.” Siihen LHF vastasi: ”Ehkäpä ette aivan ymmärtäneet, paljonko meillä on kirjoja... niitä on yli 200 m³.” Tähän pastori vastasi: ”Antakaa minulle kaksi viikkoa aikaa ja lähetettäkää sitten ne kaikki meille.”

Pastorimme rukoili ja alkoi etsiä sellaisia Inkerin kirkon seurakuntia, jotka voisivat antaa varastotilaa kirjoille. Rukouksiin vastasi Tyrön seurakunnan pastori **Aleksandr Hlynov**, joka ystävällisesti lupasi ottaa vastaan ja varastoida ilman vuokraa yli 40 tonnia kirjallisuutta. Kirjat lähetettiin maaliskuu- ja kesäkuussa 2012.

Uuteen nousuun

Inkerin kirkon lähetysosasto ja paikallisseurakunnat alkoivat käyttää LHF:n venäjänkielisiä kirjoja ja Hyvä Uutinen -lehteä vahvistaakseen maallikoita ja evankelioidakseen eksyneitä.

Toiminta kiinnitti lukuisten kristittyjen huomion, ja monet

alkoivat uudelleen lahjoittaa rahaa Venäjän työlle. Sen jälkeen, kun Inkerin kirkko otti vastaan kirjallisuuslastin v. 2012, on LHF auttanut Inkerin kirkkoa painamaan venäjän kielellä 1500 Lutherin Vähä Katekismusta ja 1500 Lastenraamattua.

Uusin projekti on Lutherin Iso Katekismus, joka saatiin painosta tänä keväänä. Nimettöminä pysyttelevät suomalaiskristityt ovat lahjoittaneet varat painatukseen, LHF on hoitanut käännöstyön sekä teknisen asiantuntemuksen. Käynnissä ovat myös LHF:n ja Inkerin kirkon keskustelut Yksimielisyyden kirjan, joidenkin Lutherin teosten ja sellaisten luterilaisten teologisten teosten painamisesta, joita ei enää ole saatavilla venäjänkielisinä.

Siunaus leviää

LHF:n kirjat ja lehdet ovat jatkuvasti suuri siunaus luterilaiselle kirkolle Venäjällä. Niitä käytetään nykyisin Pietarin rovastikunnan Raamattukoulun ohjelmassa, rippikouluissa ja kristinopin opetuksessa. Niitä jaetaan myös hengellisten konserttien ja tapahtumien yhteydessä.

Venäjänkielistä materiaalia on viety kaikkiin Pietarin alueen seurakuntiin, Karjalaan, Volgan laaksoon, Siperiaan sekä myös Suomeen, Viroon, Latviaan ja Bulgariaan.

Materiaalin varastointiin ja jakeluun ei ole erikseen varattua määrärahaa. Tämänhetkisen käytännön mukaan kuka tahansa pastori tai lähetystyöntekijä voi hakea kirjoja Tyrön seurakunnan varastosta.

Teksti: Leif Camp

Suomennos: Anne Vihanta

Kuva: Kristiina Paananen

RIPPIKOULUSSA ON VETOVOIMAA

Pyhän Marian seurakunnan rippikoulussa on välitön ilmapiiri: opiskelijat kuuntelevat opetusta teekupposen ääressä ja esittävät samalla kysymyksiään. Eniten heitä mietityttävät erot eri kirkkokuntien välillä ja mistä ne ovat peräisin. Opetuksen suosio on jatkunut tasaisena jo monta vuotta. Tänä vuonna rippikoululaisia oli yhteensä 26.

Tullessaan kirkkoon ensimmäisiä kertoja ihminen voi olla ennakkoluulojen sokaisema, mieli täynnä juoruja ja omia päätelmiä. On tärkeää opettaa katekismusta uusille seurakuntalaisille, jotta he pääsisivät sisälle kirkolliseen elämään. Seurakunnan jäsenen on tiedettävä, mihin hän uskoo ja ymmärrettävä, mitkä erot tunnustusten välillä ovat periaatteellisia ja mitkä taas eivät ole pelastuskysymyksiä ja näin ollen eivät niin oleellisia.

Koskaan ei ole liian myöhäistä

Pyhän Marian seurakunnassa kristinuskon perusteiden ja uskonopin opettamiseen kiinnitetään erityistä huomiota. Ihmisiä kutsutaan rippikouluun, joka alkaa vuosittain syyskuussa ja päättyy pääsiäisenä konfirmaatioon juhla jumalanpalveluksessa. Rippikoululaisten joukossa on yleensä joka vuosi niitäkin, jotka valmistautuvat myös kasteelle.

Yksi ryhmä kokoontuu tiistai-iltaisin töiden jälkeen ja toinen ryhmä lauantaisin. Molemmissa käsitellään samaa aihetta. Opiskelijoiden ikäjakama on hyvin suuri: 20-70 vuotta. Ihminen voi missä iässä tahansa tulla Kristuksen luo, oppia tuntemaan Jumalaa ja löytää oman paikkansa tässä maailmassa. Myös niiden, jotka on konfirmoitu jo nuoruudessa, on joskus hyvä pysähtyä virkistämään tietoaan. Moni asia on päässyt unohtumaan, eikä opiskeleminen ole koskaan liian myöhäistä.

Rippikoulu on lähetystyötä

Noin kolmasosa rippikoululaisista jää seurakuntaan tultu-

aan ensin kuuntelemaan hengellisen musiikin konsertteja, joita pidetään Pyhän Marian kirkossa joka lauantai. Ihmiset tulevat kuuntelemaan klassista musiikkia ja löytävät samalla hengellisen kodin.

Kolmasosa rippikoululaisista tulee entisten rippikoululaisten suosituksesta. Näin toteutuu lähetystyön tärkeä periaate: ihmiset tuovat mukanaan uusia ihmisiä ja ovat siten rakentamassa omaa seurakuntaansa ja kirkkoaan. Viimeisen kolmanneksen muodostavat ulkopuolelta tulleet ihmiset, jotka jostakin syystä ovat valinneet juuri tämän seurakunnan lukuisten muiden joukosta.

Hyvät perustiedot

Rippikoulussa jokaisen mielipiteet otetaan huomioon ja niistä keskustellaan. On suuri etuoikeus saada itseään vaivaaviin uskonkysymyksiin monipuolisia vastauksia, tuulettaa omia epäilyksiä ja asettaa kohdilleen hankalia opillisia kysymyksiä.

Rippikoulun jälkeen ihmisestä tulee seurakunnan täysivaltainen jäsen, joka voi nauttia ehtoollista. Kaikkein tärkeintä on se, että seurakuntalainen saa hyvät tiedot kristinuskon perusteista. Sen varaan rakennetaan hengellistä elämää jatkossa ja se auttaa vastustamaan myöhemmin erilaisia harhaoppeja, lahkoja, ennakkoluuloja ja eksytyksiä. Rippikoulun kautta Pyhän Marian seurakunta on saanut paljon aktiivisia vastuunkantajia.

Teksti: Stanislav Dementjev

Suomennos: Anu Saari

Kuva: Tuulikki Vilhunen

SEURAKUNNASTA LÖYTYI OMA PAIKKA JA YSTÄVIÄ

Teksti: Liliann Keskinen, Kuva: Kristiina Paananen

Torjujasta etsijäksi

Kun Zinaida oli 20-vuotias opiskelija, vietti hän kolme viikkoa vapaaehtoisena Valamon luostarisaarella. Vanhemmilta tyttäreen tarttunut kielteinen asenne kristittyihin muuttui näitten viikkojen aikana. Zinaida näki, että uskovat ovat ihan tavallisia ihmisiä, eivätkä ilottomia ja aivottomia ikonien kumartajia. Reissun seurauksena Zinaida meni kasteelle ortodoksikirkkoon, mutta säännöllistä kirkossakävijää hänestä ei vielä siinä vaiheessa tullut.

Hääkellot soivat vuonna 2009. Luterilainen sulhanen halusi kristilliset häät ja jotta Zinaida siihen suostui, heidät vihittiin ortodoksikirkossa. Zinaida alkoi käydä säännöllisemmin kirkossa, mitä kesti noin kolme vuotta. Hän kiinnostui kristinuskosta aikoinaan ammattinsa kautta ja venäläisenä etsi vastauksia kysymyksiinsä ortodoksikirkosta. Ortodoksisuus on rikasta monine perinteineen, mutta useat kysymykset jäivät vaille vastauksia.

Yhteys toisiin ja Kristukseen

Päätös Marian seurakunnan rippikouluun osallistumisesta kypsyi vähitellen. Olihan puoliso jo sen seurakunnan jäsen. Zinaida sanoo, ettei saanut rippikoulusta kovin paljon lisätietoa, sillä koulutuksensa takia hän tiesi ennestään jo aika paljon. Rippikoulun suurimpana antina hän pitää yhteyden syntymistä toisten rippikoululaisten kanssa. Säännölliset tapaamiset yhdistivät ryhmäläisiä. Jopa kummitati löytyi pari kuukautta sitten syntyneelle **Zhannalle** rippikoulutovereiden joukosta.

Zinaidan mukaan ortodoksisuus sai hänet rukoilemaan irrationaalista Jumalaa. Luterilaisuus on opettanut tuntemaan Jumalaa persoonana ja antanut kokemuksen Kristuksen läsnäolosta. Yhdessä puolison kanssa luetaan Raamatua päivittäin. Monesti Sanasta on löytynyt vastauksia kysymyksiin, joita on vähän aikaisemmin noussut esiin.

“Omalla lautasella”

Pienen tytön äitinä oleminen rajoittaa jonkin verran mahdollisuuksia toimia seurakunnassa. Kahtena viime jouluna Zinaida on osallistunut joulumyyjäisten järjestämiseen. Hän toimi teemestarina tekemällä erilaisia teesekoituksia ja pani taitonsa peliin myös käsitöitä näperrellen.

Nuori äiti kokee olevansa oikealla paikalla, ”omalla lautasellaan”, kuten venäjäksi sanotaan. Hän iloitsee ystävyys-suhteiden kehittymisestä seurakuntalaisten välillä. Tulevaisuuden suunnitelmiin kuuluu opettaminen maallikoille suunnatussa raamattukoulussa. Aviomies, **Aleksei Kargatsov**, opettaa tällä hetkellä Kelton Teologisessa Instituutissa.

Zinaida Lurje on lapsuudenperheensä ainoa luterilainen. Kun hänet viime vuonna konfirmoitiin Pyhän Marian kirkossa, paikalle tuli avio-puolison lisäksi vain äiti. Vauvan kastetilaisuuteen osallistuivat Zinaidan vanhempien ohella myös isovanhemmat.

Zinaida (26) kiinnostui luterilaisuudesta miehensä kautta, joka on Zinaidan tavoin historioitsija. Zinaidan vanhemmat ovat taiteilijoita, jotka Pietarin kulttuurihistoriasta johtuen ovat hekin länsimaiseen kulttuuriperinteeseen perehtyneitä ja sen takia luterilaisuus ei heillekään ihan vieras asia ole. Isovanhempien tausta johtaa maan tapaan ortodoksikirkkoon.

Evangeliumi kulkee näinkin.
Ulan-Uden kirkkoherra Vladimir
Nikiforov Siperialaisessa kylässä
jakamassa kristillistä kirjallisuutta.

Ilosanomaa Itä-Siperiassa

Ulan-Uden Kristuksen armon seurakunta vie ilosanomaa eri puolille Itä-Siperiaa Baikaljärven ympäristössä. Seurakuntalaiset kertovat Vapahtajasta omassa elinpiirissään ystävilleen ja muille läheisilleen. Parhaiten sanoma menee eteenpäin tuttujen ja sukulaisten välityksellä. Siitäkin syystä oman elämän todistus on niin tärkeä, sillä teot puhuvat enemmän kuin sanat. Kirkkoherra Vladimir Nikiforov antaa joitakin ohjeita ilosanoman viejille.

Paras neuvonantaja on itse Jumala: Ei auta viisaus Herran edessä, ei ymmärrys, ei ihmisen harkinta (Snl. 21:30). Inhimillinen viisaus ei sovi yhteen Jumalan viisauden kanssa. Ihmisen mieli ei kykene ymmärtämään Jumalan aivoitusten koko syvyyttä ja historiallista mittakaavaa. Inhimillinen päättely perustuu usein mielikuviiin ja pinnallisiin käsityksiin.

Joka on vähimmässä luotettava, se on luotettava paljossakin, ja joka on vähimmässä vilpillinen, se on vilpillinen myös paljossa (Luuk. 16:10). Jumala on uskonut meille erilaisia lahjoja, joita meidän tulee käyttää Jumalan valtakunnan hyväksi. Voimme huolehtia lähimmäistemme tarpeista ja auttaa heitä eri tavoin. Pidämme huolta myös seurakunnan yhteisestä kokoontumistilasta.

Apuna ja esimerkkinä muille

Tärkeä periaate evankelointimatkoilla maaseudun kyliin on olla olematta vaivaksi. Tiedätte itse, miten teidän tulee seurata meidän esimerkkiämme. Kun olimme luonanne, emme pakoilleet velvollisuuksiamme. Me emme syöneet ilmaiseksi kenenkään leipää, vaan teimme työtä ja uurastimme yötä päivää, jotta emme olisi olleet teidän vaivoinanne. (2. Tess. 3:7-8).

Esimerkin voima on suuri. Sanotaan, että millainen pappi, sellainen on seurakuntakin.

Rakastimme teitä niin hellästi, että olimme valmiit antamaan teille Jumalan evankeliumin lisäksi oman itsemmekin; niin rak-

kaiksi te olitte meille tulleet. Muistattehan, veljet, miten me uurastimme ja näimme vaivaa. (1. Tess. 2:8-9).

Paavali ei milloinkaan ollut toimeton tai laiska. Hän halusi antaa henkilökohtaisen esimerkin, että kristityt oppisivat olemaan hyödyksi, eivätkä laiskottelisi. Kristuksen palvelijoiden tehtävänä on opettaa, rukoilla ja jakaa Sanaa. Heidän tulee elää hurskaasti ja he tarvitsevat seurakunnan tukea. Paavali ei halunnut olla velassa kenellekään. Hän toimi kuin hengellinen isä lapsiaan kohtaan ja huolehti oman aikansa seurakunnista.

Minä lähetän teidät kuin lampaat susien keskelle. Olkaa siis viisaita kuin käärmeet ja viattomia kuin kyyhkyset. (Matt. 10:16). Turhia vaaratilanteita tulee välttää, olla vaatimaton ja nöyrä. Kuitenkin tilaisuuden tullen on oltava valmiina esittämään asiansa. Paavali lisää, että tulee samastua ihmisiin, jotta löytyisi yhteinen lähtökohta, jonka pohjalta voi kertoa ilosanoman Kristuksesta: Kaikille olen ollut kaikkea, jotta pelastaisin edes muutamia (1. Kor. 9:22).

Käytännön varusteet

Evankelointimatkalle on hyvä ottaa mukaan ruokatarpeita, ettei vähävaraisella isäntäväellä olisi huomautettavaa. Tarpeen vaatiessa autetaan polttopuiden ja veden kantamisessa. Omat lakanat on oltava matkassa.

Pidimme eräässä kylässä sunnuntaisin kokouksia, joihin

Teksti: Vladimir Nikiforov - kirkkoherra,
Ulan-Uden Kristuksen armon seurakunta
Suomennos ja kuvat: Anitta Lepomaa

osallistui vajaan kymmenen kyläläistä. Kokouksen jälkeen juotiin yhdessä teetä. Sitä varten veimme aina mukamme leipää, voita, keksejä ja sokeria. Lähtiessä lakaisimme lattian.

Matkavarusteina tulisi olla myös tulitikut, hinausköysi, työrukkaset ja kirves. Pitää olla hyvin varustautunut kaiken varalta, kuten seuraava esimerkki osoittaa: Pari henkilöä lähti helmi-kuussa 170 km:n päähän julistamaan Sanaa. Auto hajosi matkalla kaukana asutuksesta. Tällainen tilanne ei ollut tullut mieleen lähtiessä, ja vaatetus oli liian kevyt ulkolämpötilaan nähden. Suurella vaivalla he keräsivät risuja lumisesta metsästä ja yrittivät lämmitellä yön yli, ennen kuin saivat apua.

Pukeutuminen on näkyvä osa evankelointia. Samoin tahdon, että naisten kaunistuksena on hillitty esiintyminen, vaatimattomuus ja säädyllisyys – eivätkä tukkalaitteet, kultakorut, helmet tai kalliit vaatteet, vaan hyvät teot, niin kuin sopii naisille, jotka tunnustavat palvelevansa Jumalaa (1. Tim. 2:9-10). Vaatimattomuuden lähteenä on ihmisen oma sydän, sisäinen olemus ja luonne.

Hengellinen varustautuminen

Pukekaa yllenne Jumalan taisteluvälineet, jotta voisitte pitää puolianne Paholaisen juonia vastaan (Ef. 6:11). Paholainen ei halua menettää asemiaan ja järjestää siksi kaikenlaisia esteitä Jumalan valtakunnan etenemiselle. ”Pukekaa yllenne” on käskymuoto, joka kertoo, että vastuu hengellisestä varustautumisesta kuuluu uskovalle itselleen.

Hän virvoittaa väsyneen ja antaa heikoille voimaa. Nuoretkin väsyvät ja nääntyvät, nuorukaiset kompastelevat ja kaatuvat, mutta kaikki, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman, he kohoavat siivilleen kuin kotkat. He juoksevat eivätkä uuvu, he vaeltavat eivätkä väsy. (Jes. 40:29-31).

Kun väsymys iskee, tulee rukoilla. Jumalan suuruus ja luomisvoima uudistavat uupuneen ja Hänen kaikkivaltiuteensa

Vladimir Nikiforov oppi tuntemaan Kristuksen 1980-luvun lopulla lähetystyöntekijöiden kautta. Vuonna 1996 hänet kutsuttiin kokoaikaiseen hengelliseen palvelutyöhön. Siitä lähtien hän on toiminut lähetystyöntekijänä omalla maallaan Itä-Siperiassa, vuodesta 2006 lähtien Inkerin kirkon yhteydessä.

luottavan.

Se, joka rakastaa Jumalaa, noudattaa Hänen sanaansa: Jeesus vastasi: ”Jos joku rakastaa minua, hän noudattaa minun sanaani. Minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen luokseen ja jäämme asumaan hänen luokseen”. (Joh. 14:23). Pyhän Hengen kautta saamme osaksemme Jumalan rakkauden Jeesuksessa Kristuksessa.

”Älä pelkää”

Joka ihmisiä pelkää, on pelkonsa vanki, joka luottaa Herraan, on turvassa (Snl. 29:25). Ruutana on kala, joka elelee mielellään pohjamudassa. Se tuntee olonsa turvalliseksi lähellä pohjaa ja kykenee talvehtimaan, vaikka vesi jäätyisi pohjaa myöten. Pelko on huolestuneisuutta, johon ihminen joutuu kohdatessaan todellisen tai oletetun vaaran. Jokaisella on perusteet pelätä vihamielisiä ja pimeitä synnin, kuoleman ja paholaisen voimia. Vain Jumala voi vapauttaa sellaisesta pelosta, sillä vain Hän on vahvempi kaikkia näitä voimia.

Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon. Pelossahan on jo rangaistusta; se, joka pelkää, ei ole tullut täydelliseksi rakkaudessa. (1. Joh. 4:18). Me saamme ottaa vastaan Jumalan täydellisen armon ja anteeksiannon, jonka Jeesus Kristus on meille ansainnut ristinkuolemallaan. Jumalan rakkaus on täydellistä. Jeesus toisti monta kertaa: Älä pelkää!

Mummojen kastamat

Tammikuussa 2014 Omskin alueen kahdessa kylässä konfirmoitiin yhteensä 12 seurakuntalaista (tarinan rouva ei ole kuvassa).

Jo lapsuudestaan lähtien uskossa olleet ihmiset ovat tämän päivän lähetystyön oleellinen kohderyhmä Siperiassa ja muuallakin Venäjällä. Nuo pitkään ikään ehtineet uskovaiset, jotka saavat nähdä oikean papin tai seurakunnan muun työntekijän vasta vanhoilla päivillään. He, jotka ovat salaa kokoontuneet jumalanpalveluksiin pimennettyihin olohuoneisiin, metsiköihin tai hautausmaille. Yhteydenottoja kylistä tulee: Me olemme täällä ja odotamme.

Lähetystyö käsitetään usein uskontoon käännättämiseksi. Venäjällä kaikki ihmiset eivät tarvitse ensitietoa evankeliumista, vaan he odottavat liittymistä seurakuntaan. Pääsyä seurakuntayhteyteen. Lapsuudesta tutun kirkon ja seurakunnan jäseneksi.

Siperiassa lähetystyötä tehdään kaupunkien lisäksi myös pienissä maalaiskylissä. Niiden asukkaista monella on sukujuurret kaukana. Aikoinaanhan kylät perustettiin muualta tuotujen siirtolaisten asuinpaikoiksi. Luterilaisuus tuli siirtoväen mukana ja säilyi elossa vuosikymmenet, vaikka paljon tehtiin neuvostovallan aikana uskonnon poistamiseksi ja kuolettamiseksi kokonaan.

Varsinkin mummot kunnostautuivat uskonelämän ylläpitäjinä. He kastivat lapset, opettivat, kertoivat evankeliumia ja siunasivat vainajat hautoihin. Miehet eivät tuota voineet tehdä;

heidät oli joko tapettu tai lähetetty pakkotyöleirille. Moni perhe sai pärjätä naisvoimin. Oheinen tarina on Siperiassa sangen tavallinen.

Mummolta peritty usko

Hän istuu viereeni klubitalon seinänvierustalla. Jalat ovat jo vanhat. Asettuminen istumaan keskilattian tuolirivistöön kasvot kohti alttaripöytää ei enää onnistu. Meillä ei ole montaakaan yhteistä sanaa. Hän puhuu äitinsä kieltä, viroa. Ja venäjää, jota oli pakko oppia puhumaan viimeistään koulussa. Minä puhun suomea, venäjää olen oppinut muutaman lauseen verran. Onneksi tämä riittää meille kielitaidoksi.

Hän on syntynyt Siperiassa. Oma mummo kastoi pienen tytöväuvan, antoi nimen ja myös uskon. Opetti lapsen rukoile-

maan ja tuntemaan Jumalan ja Jeesuksen. Olemaan kristitty. Salaa. Aikana, jolloin papitkin otettiin hengiltä tai tuomittiin pakkotyöhön. Nyt eletään aikaa, jolloin kylässä saadaan taas pitää jumalanpalveluksia. Raamattuopetusta on myös ollut syksyn aikana ja tänään on konfirmaatiopäivä.

Raskaat vuodet

Aviomies, siirtolaista sukuperää hänkin, löytyi naapurikylästä. Kaksi lasta ehdittiin yhdessä saattaa maailmaan. Kolmaskin oli jo tulollaan, kun mies katosi. Oli lähtenyt toisen matkaan, kuten vuosia myöhemmin saatiin kuulla. Nuori äiti jäi hätään. Kuinka selvitä kahden pienen kanssa, kolmannesta puhumattakaan? Ratkaisu oli rankka ja se oli syntiä: kolmas lapsi oli uhrattava. Siten äiti saattoi pysyä itse työssä ja elättää perheensä. Risti jäi kannettavaksi ja kulkee painolastina sydämessä vielä vuosikymmenienkin jälkeen.

Nyt on oltu yhdessä vieraan miehen kanssa jo pitkään. Alkuun ajatus uudesta kumppanista oli aivan mahdoton. Monenlaista kysyjää ja ottajaa oli tarjolla, mutta yksin kuitenkin parempi. Kunnes tämä mies sai puhuttua itsensä saman katon alle asumaan. Vieras mieshän se on, ensimmäinen aviomies oli se ainoa oikea. Yksin ei kuitenkaan enää voisi asua kylässä. Hoitaa eläimiä ja viljellä pientä pellonkulmaa.

Vapaus korvaa puutteet

Lampaiden pito on jo kokonaan lopetettu. Neuvostoliiton lakkauttamisen jälkeen ajat olivat niukat ja lampaita varastettiin yksi kerrallaan. Viimeisellä kerralla piharakennuksen ovesa oli kuusi lukkoa ja oven päällä yötä päivää palava lampu. No, ovi jäikin ehjäksi, kun varkaat tulivat sillä kertaa pellon puolelta takaseinästä läpi ja veivät viimeiset lampolan asukkaat. Yksi lehmä vielä on ja muutama kana. Nekin olisi helppo viedä. Ei tällaisten vanhojen kannata henkeään laittaa alttiiksi varkaita vastaan.

On nyt kyllä niin paljon parempi, kun on tämä uusi aika ja uusi vapaus. Moni asia uudessa systeemissä on vaikeampaa, mutta kyllä vapaus korvaa monta puutetta. Jumalanpalveluksissa saa käydä ja joskus pappi tulee kotiin käymään. Uusi Raamattu? Oi, minulla on monta Raamattua. Silmäläni ei enää pysty lukemaan, mutta laitatan aina iltaisin Raamatun tyynyn alle. Ja rukoilen sen iltarukouksen, jonka mummo aikoinaan opetti. Niin kuin olen rukoillut joka ikinen elämäni ilta.

Teksti ja kuvat: Tarja Vekkeli

Omskin seurakunnan diakoni Valera Stepanin pitää jumalanpalveluksia Gavaljovan kylässä klubitalolla.

Niissä kylissä, joissa jumalanpalveluksia ei vielä voida pitää, ilosanoma kulkee ihmiseltä ihmiselle.

UUSI JULKAISU:

Tyyne Martikainen
Inkerinsuomalaisten oikeus muistoon

”Että ketään heistä ei unohdetaisi”

Siirtolaisuusinstituutin erikoisjulkaisu E4
ISBN 978-952-5889-62-8 (painettu)
ISBN 978-952-5889-63-5 (verkkoversio/pdf)
ISSN 2323-654X

Stalinin ankarien vainojen seurauksena inkerinsuomalaiset joutuivat jättämään kotiseutunsa nykyisen Pietarin lähistöllä. Kirjaansa Tyyne Martikainen on haastatellut kymmeniä inkerinsuomalaisia, ja kertoo tässä heidän kokemuksensa ja muistonsa. Haastateltuja on tavoitettu kaukaa Siperiasta, Karjalasta, Virolasta, Suomesta ja Ruotsista. Vainojen uhrit ja heidän jälkeläisensä kertovat, mitä todella tapahtui. Vainotuilla on oikeus muistoon ja oikeus odottaa, että heitä kuunnellaan. Tämä kirja on myös taustahistoriaa vuonna 2012 Siirtolaisuusinstituutin verkossa julkaistulle Tyyne Martikaisen kokoamalle Inkerinsuomalaisten martyrologialle eli uhritiedostolle.

Tilaukset:

<http://kauppa.siirtolaisuusinstituutti.fi/>

Tai: Siirtolaisuusinstituutti Satu Löppönen
satu.lopbonen@utu.fi
puh. 02 28 404 40

Hinta 20 € + toimituskulut

Tilaa Inkerin kirkko -lehti!

Tule mielenkiintoiselle matkalle Inkerin kirkon tapahtumiin Pietarista Siperiaan, Viron rajalta Muurmanskiin, Pohjois-Ossetiaan, Saratoviin, Baskiriaan ja moniin muihin paikkoihin. Lehden vuosikerta (4 numeroa) maksaa vuoden 2014 alusta jatkuvana tilauksena 19,95 € Suomeen ja Venäjälle, muihin maihin 25,00 €. Tilaamalla tuet Inkerin kirkon työtä. Postita tämä kuponki osoitteella: Inkerin Kirkko -lehti, Ristikankaankatu 7, 53600 Lappeenranta. Lasku lähetetään myöhemmin.

Tilauksen saaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

☐ Suomenkielinen Inkerin kirkko ☐ Venäjänkielinen Tserkov Ingrii (hintaa Suomeen 25,00 €)

Tilauksen maksaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

Haluan laskun sähköpostiosoitteeseeni: _____

INKERIN

KIRKKO
2/90/2014

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Julkaisija
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Päätoimittaja: Aarre Kuukauppi
Vastaava toimittaja: Kristiina Paananen
kristiina.paananen@gmail.com
Taitto: Philippe Gueissaz

Kirjapaino: Saarijärven Offset

Painosmäärä: 3000
Rek.numero: 77-9428
Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa:
Maalis-, kesä-, loka- ja joulukuussa.
Lehteen tuleva aineisto lähetettävä
vastaavalle toimittajalle edellisen kuun
alkuun mennessä.

Toimituksen osoite
Bolshaja Konjushennaja 8
191186 St. Petersburg
lehti.toimitus@inkerinkirkko.fi

Toimituksen postiosoite
Inkerin Kirkko -lehti, PL 189
53101 Lappeenranta

Tilaushinnat
Suomeen ja Venäjälle:
Jatkuva tilaus 19,95 €
Tilauksessa mainittava:
Venäjänkielinen Inkerin Kirkko.

Venäjänkielisen lehden voi tilata
erikseen. Hinnat Venäjän ulkopuolelle
25,00 € Tilauksessa mainittava:
Venäjänkielinen Inkerin Kirkko.

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Inkerin Kirkko -lehti
Ristikankaankatu 7
53600 Lappeenranta
lehti.osoitteet@inkerinkirkko.fi
puh. 045 3540440

Etukansi
Anu Väliäho

Välähdyksiä Venäjältä

Burjatialais-venäläistä

vieraanvaraisuutta

Olimme menossa vaimoni Elinan kanssa kylään Pushkiniin, Pietarin eteläpuolelle. Burjatiasta koitoisin oleva aviopari oli saanut uuden kodin. Olimme tutustuneet heidän alettuaan käydä kirkossa.

Burjatia sijaitsee Baikal-järven ja Mongolian välissä Venäjän Aasiassa. Burjaatit ovat uskonnoltaan yleensä buddhalaisia tai shamanisteja. Monet heistä ovat muuttaneet kotiseudultaan muualle Venäjälle, kuten tämäkin pariskunta.

Perheen isäntä tuli meitä parkkipaikalle vastaan. Astuimme kerrostalon hissiin ja nousimme kolmanteen kerrokseen. Siellä oli jo kodin ovi auki ja perheen emäntä odottamassa. ”Dobrij vetsher (hyvää iltaa)”, tervehdimme emäntää. Hän vastasi meille burjatian kielellä. Venäjällä asuu kymmeniä eri kansoja, joilla on omat kielensä. Osoittaessaan vieraanvaraisuutta kaikki käyttävät mielellään myös omaa kieltään venäjän lisäksi.

Vaihdettuumme kuulumiset emäntä palasi keittiöön ruuanlaittoon ja isäntä lähti naapuriin hakemaan lisäväkeä aterialle. Ystäviemme sukulainen ohjasi meidät tietokoneen ääreen ja alkoi näyttää kauniita kuvia Baikal-järveltä ja Burjatian tasavallan pääkaupungista Ulan-Udesta. Meistäkin alkoi tuntua siltä, että Burjatia on maailman kaunein ja ihanin paikka. Jokaiselle kansalle oma kotiseutu on sittenkin se kaikkein paras paikka maailmassa.

Sitten meidät ohjattiin ruokapöytään. Naapurikin oli tullut ja muutama muu vieras. Suomessa pienen pöydän ympärillä olisi ollut korkeintaan kahdeksan ihmistä. Meitä taisi olla 15. Tarjolla oli burjatialaista kansallisruokaa: paljon erilaisia sa-

laatteja ja pääruokana jauhelihamalla täytettyjä suuria pelmenejä. Isäntä valitteli, ettei Pietarista tahdo saada yhtä hyvää lihaa kuin Burjatiasta, mutta nyt hän oli onnistunut.

Ruoka oli äärettömän hyvää ja emäntä teki sitä koko ajan lisää. Vaikka me kaikki söimme itsemme täyteen, niin ruokaa jäi pöytään vielä vaikka millä mitalla. Vieraanvaraisuus oli ylenpalttista. Tiesimme, että ruokaan oli mennyt perheen monen viikon säästöt. Mutta tiesimme myös, ettei se heitä haitannut, kunhan vain vieraat olivat tyytyväisiä.

Pidimme seuraavaksi raamattu- ja keskustelupiirin. Puhetta riitti, hiljaista hetkeä ei tullut. Monet puhuivat yhtä aikaa toisensa kanssa. Kohteliaisuuteen ei täällä kuulu olla puhumatta toisen päälle. Päinvastoin.

Ennen kotiinlähtöä meidät istutettiin vielä toisen kerran ruokapöytään. Joimme teetä ja kenen vatsa vain salli, hän vielä kerran nautti pöydän herkkuja. Kello oli lähellä yhtätoista, kun vihdoinkin kiitimme ja toivottelimme toisillemme ”da svi-danija (näkemiin)”, ”s Bogom” (Jumala kanssasi)” ja ”vsevo dobrava (kaikkea hyvää)”.

Pietarin alueella asuu yli tuhat burjaattia, joiden keskuudessa Inkerin kirkko tekee työtä. Tarkoituksena on tutustuttaa burjaatteja kristilliseen uskoon. Yleensä se tapahtuu burjaattien omissa kotiryhmissä, joista tie sitten johtaa kirkon paikallisiin seurakuntiin. Pietarin burjaattien yhteydet Burjatiassa asuviin sukulaisiin ovat hyvin tiiviit. Näin evankeliumi välittyy myös burjaattien omille kotiseuduille.

Hannu Heikkilä – lähetystyöntekijä (Suomen Lähetysseura)

Pietarissa elää noin 750 000 Uzbekistanista tullutta siirtotyöläistä. Moni heistä asuu ja työskentelee vaikeissa olosuhteissa. Dzhamal (vas.) perheineen on saanut apua Kelton seurakunnasta.

“Muukalaista älä sorra...”

Tutustuimme uzbekistanilaisiin siirtotyöläisiin vuonna 2008, kun he purkivat vanhaa seurakuntataloa (pappilaa), jossa sotavuosina 1941-45 oli sairaala. Kysyimme heiltä, tiesivätkö he jotain rakennuksesta, jota olivat purkamassa. He vastasivat kieltävästi. Silloin kerroimme heille hämmästyttävän tarinan Inkerin kansan kohtalosta ja kirkosta. Näin me tutustuimme ja ystävästymme.

Tämän jälkeen he tutustuttivat meidät uzbekistanilaiseen keittiöön. Söimme risottoa ja leipäsiä, jotka oli leivottu vanhojen uzbekkireseptien mukaan. Me puolestamme näytimme heille Jeesus-elokuvan uzbekin kielellä. Kelton seurakuntanuoret järjestivät yhteisiä lentopallo- ja jalkapallo-otteluita. Peleissä oli lämmin henki, ja niiden jälkeen juotiin tietenkin yhdessä teetä ja juteltiin.

Työsesongin päätyttyä siirtolaiset pyysivät meitä ostamaan liput veneristeilylle Pietarissa, jotta he saisivat käsityksen sen kaupungin kulttuurista, jossa olivat työskennelleet.

Monet heistä, jotka jäävät kaupunkiin työn loputtua, tarvitsevat lämpimiä vaatteita, ruokaa, terveydenhoitoa sekä oikeusneuvontaa. Autamme heitä mielellämme. Yksi heistä on **Dzhamal**, joka on kotoisin Uzbekistanista. Hän tuli Kelttoon perheensä kanssa. Kaikkiaan porukassa on neljä perhettä, yhteensä 17 henkilöä. He aikovat viipyä Keltossa neljä vuotta.

- Työskentelin Keltossa rakentaen taloa erälle perheelle. Perheen isä on inkeriläinen. Rakennuksen valmistuttua hän kertoi, että jos joku joutuu vaikeaan tilanteeseen, hän voi saada kir-

kolta apua, Dzhamal kertoo.

Dzhamal halusi tutustua kylän asukkaisiin ja tarvitsi työtä, joten hän lähti käymään kirkossa. Pian hän ymmärsi, ettei kirkolla ole tarjota työtä, mutta muuta apua kylläkin. Vaikeana aikana he ovat saaneet kirkosta elintarvikkeita, vaatteita ja rahaa lääkkeisiin. Kun Dzhamalin vaimon sydän reistaili, Kelton seurakuntaan kuuluva lääkäri tutki potilaan ilmaiseksi. Sairaalan palveluista olisi joutunut maksamaan. Muualta he eivät ole edes pyytäneet apua. Dzhamal sanoo tietävänsä, että vain kirkko auttaa vaikeissa tilanteissa.

Kun kysyimme, voimmeko jatkossakin pitää yhteyttä, Dzhamal vastaa:

- Kunnioitamme Kristusta profeettana, ja seurakunnan kanssa olemme ystäviä kuin veljien kanssa. Toivottavasti olemme jatkossakin tekemisissä.

Venäjällä arvioidaan olevan nykyään 4-9 miljoonaa siirtotyöläistä. Enin osa heistä tulee entisistä neuvostotasavalloista töihin rakennuksille ja tietyömaille. Moni on maassa laittomasti, mikä houkuttelee työnantajia tinkimään työolosuhteista ja palkoista. Ylipääntensä valtaväestön suhtautuminen muslimitaustaisia muukalaisia kohtaan on jännitteinen. Kirkolla on ainutlaatuinen mahdollisuus välittää evankeliumia näille ihmisille sanoin ja teoin.

Teksti: Ivan Laptev, Pavel Isajev

Suomennos: Anu Saari